

skaffe Underofficersboliger, er bortfalden, ligeledes det nye Magasin i Sophie Hedvigs Bastion; det er Ting, som ere nødvendige, navnlig det sidste er en ligefrem Nødvendighed. Der er endnu et Punkt, jeg ikke kan lade være at berøre, det er Strandgaden Kaserne. Det er en Kaserne, som virkelig kunde tjene til Mønster paa, hvorledes en Kaserne ikke skal være, den er usund i højeste Grad, Mandstabet ligger helt oppe under Tagbjælkerne, naar man kommer derind, mærker man strax den daarlige Luft; og den er tillige meget farlig, thi den er opfyldt med en Masse Lømmen, og dersom der kom Ild i denne Bygning, var der megen Fare for, at der kunde gaa Mennekkeliv tabt, jeg vil slet ikke tale om den store Beholdning af Munderingsfager, som ligefrem ikke ere til at redde, dersom der kommer Ild i denne Bygning. Det er ganske vist et Palliativ at reparere paa denne Bygning, som nu huser mange forskellige Institutioner — der findes en Legatskole, en Skibsskole, Mandstabs fra Løhusafdelingen og fra Laboratorieafdelingen samt 2den Artilleribataillon — men det er kun et Palliativ, thi der burde helst bygges en ny Kaserne. Allerede i 1840 begyndte man at bygge en ny Artillerikaserne, men den er ikke meget mere end halv færdig, da Tegningen, som var udtøst dengang, kun blev fulgt til lidt over Halvdelen. Jeg kan heller ikke her lade være at gjøre opmærksom paa det meget farlige i, at det store Etablissement, som ligger her i Nærheden nemlig Løhuset, og som indeholder saa store Værdier af Materiel, henstaar saa godt som ubevogtet; der er kun en lille Vagt paa en Snes Mand, og der bor en Underofficer. Jeg vil ikke tale om, hvor beklægtigt det er, hvis der skulde finde et Døds Sted, at der ikke er en Styrke ved Haanden for at kunne forsvare det, men der vilde ogsaa ske en stor Ulykke, hvis der kom Ildbrand. Det er et meget udstrakt Etablissement, som staar i Forbindelse med Proviantgaarden og derigennem med Ministerialbygningerne, saa at det næsten forekommer mig uforsvarligt, at der ikke der er Mandstabs tilsted, at der ikke er en Kaserne, hvor der er kaserneret en Del af Artillerimandstabet, som altid kunde være ved Haanden. Jeg ser meget vel, at Grunden til, at det ikke er sket, er den ikke ubetydelige Bekostning, der vilde være forbunden dermed, og det er ganske vist, at efterhaanden kunde man komme til den Betragtning, at Forsvarsvesenet altid griber om sig og vil have flere og flere Summer til sin Disposition; men man maa ogsaa huske paa, at der er Forsømmelser fra gamle Tider at gjenoprette, og som Exempel har jeg nævnt, at Artillerikaserne, som var paatænkt at skulle være en hel Bygning, kun er bleven en halv. Jeg skulde ønske, at Strandgadens Kaserne alene af sanitære Hensyn maatte kunne faae den tilkænft Reparation, men det skulde glæde mig endnu mere, om denne skulde

blive udsat med det Haab at faae en ny Kaserne opført.

Formanden: Det ærede Medlem kom vistnok til at sige noget Mere, end han vilde sige, naar han ved det Spørgsmaal, hørmend han først bestfæstigede sig, efter Ordene ligesom stillede Rigsdagen eller i alt Fald Folkethinget udenfor dem, der ikke behøve at danne sig en begrundet Mening om dette Anliggende; thi det er en Selvfølge, at Rigsdagen med Hensyn til ethvert Spørgsmaal, som den skal afgjøre, netop er baade berettiget og forpligtet til at danne sig en begrundet Mening.

Schlegel: Den korte Tid, som er levet til at behandle Finantsloven, gjør det nødvendigt for Medlemmerne at begrænse sig saameget som muligt og have deres Opmærksomhed henvendt paa de enkelte Punkter af større Betydning. Blandt saadanne Punkter er Bestemmelsen i Finantslovens § 26 Nr. 48, som allerede er bleven omtalt af den ærede Kultusminister. Jeg skal tillade mig at gjøre nogle enkelte Bemærkninger angaaende denne Post. Det er bekendt, at der har været en ikke ringe Tvivl om, hvorvidt det var rigtigt i det Hele paa Finantsloven at oplage Dyrtdstillæg til Embedsmænd, at det gav Anledning til Strid i længere Tid, som ifjor endte med, at Bestemmelsen kom til at staa der. Jeg tør sige, at Alle de, der have nogen Erfaring i saa Henseende, eller dog i alt Fald have hørt omtale, hvorledes denne Bestemmelse er bleven gennemført, ville have en Levenre Overbevisning om, hvor uheldigt det er, at slige Bestemmelser indsættes paa dette Sted saa kortsattede, som de maa være, og saa kort Leilighed, som der for Thinget er, naar de indsættes paa denne Lov, til at tage Bestemmelserne under omhyggelig Overveelse, og at de give Anledning til mange Ulemper, ja ligefremme Ubilligheder og Uretfærdigheder, naar de skulle gennemføres i Livet. Smidertid, det er nu en Gang sket; derimod skulde jeg meget beklage, om man kom til at gaa videre i den Retning. Det foreliggende Forslag gaar langt videre. Hidtil har man dog kun talt om Dyrtdstillæg til de Embedsmænd, som lønnes af Staten, og hvis Forhold altsaa omhandles her paa Finantsloven; nu foreslaas her Dyrtdstillæg til Embedsmænd, som ikke vedkomme Staten, men som lønnes af Kommunerne. Det er altsaa noget helt Nyt, der gennemføres. Jeg ser ikke retiere, end at, naar man vil gaa videre i den Retning, ville vi til næste Aar faae Dyrtdstillæg til Kommunens andre Bestillingsmænd; dem findes der en hel Del af foruden Almueskolelærerne. Der er baade Politibetjente, Arrestforvarere, Vægttere, Veimænd osv. Det næste Skridt er at give Dyrtdstillæg til andre Institutioners Bestillingsmænd, og det Sidste — jeg tror omtrent, det vil blive det Sidste — at give Dyrtdstillæg til dem, der lønnes af Pri-